

Latvijas Republikas tiesībsargs

Baznīcas iela 25, Rīga, LV-1010, tālr.: 67686768, fakss: 67244074, e-pasts: tiesibsargs@tiesibsargs.lv, www.tiesibsargs.lv

ATZINUMS
pārbaudes lietā Nr.
Rīgā

2015.gada 4 .martā

Nr. 6-6/12

Veselības inspekcijai
Klijānu ielā 7, Rīgā, LV-1012

Latvijas Republikas Veselības ministram
Guntim Belēvičam
Brīvības ielā 72, Rīgā, LV - 1011

Par labas pārvaldības principa pārkāpumu Veselības inspekcijas rīcībā

Tiesībsarga birojā 2014.gada 20.februārī uz (turpmāk – iesniedzēja) iesnieguma pamata ir ierosināta tiesībsarga pārbaudes lieta Nr.2014-26-27L par labas pārvaldības principa ievērošanu, Veselības inspekcijai sniedzot atbildes uz iesniedzējas jautājumiem, kā arī tālāko rīcību gadījumos, kad Veselības inspekcija ir konstatējusi pārkāpumus veselības aprūpē.

Iesniedzēja vērsās Tiesībsarga birojā ar lūgumu izskatīt apstākļus un iemeslus viņas dēla nāvei, veselības aprūpes kvalitāti VSIA „Paula Stradiņa KUS” konkrēti, nodaļas vadītāja rīcību, kā arī veselības iestāžu kvalitāti uzraugošās iestādes – Veselības inspekcijas – rīcību, precīzāk, daļēju bezdarbību un atteikšanos sniegt informāciju cietušajai.

[1] Iesniegumā iesniedzēja izklāsta saņemto medicīnisko aprūpi, norādot, ka viņas dēla nāve iestājusies tīšas un sistēmiskas VSIA „Paula Stradiņa KUS” mediķu nolaidības dēļ.

14.09.2012. iesniedzēja, esot 33/34 grūtniecības nedēļā, pēc sūdzībām par asiņošanu tika ievietota VSIA „Paula Stradiņa KUS”. Nākamajā dienā viņai tika veikta ultrasonogrāfiskā apskate, kurā tika konstatēta hematoma un neliels saaugums dzemdes lejas daļā, un noteikts gultas režīms.

16.09.2012. vecmāte veica bērna sirdsdarbības pārbaudi. Sirdsdarbība bija mierīgāka nekā iepriekšējās dienas vakarā, vienā brīdī pat samazinoties no 120 līdz 50 sitieniem, tad atkal atjaunojoties. Ārste apgalvoja, ka, spriežot pēc ultrasonogrāfijas rezultātiem, iesniedzējas stāvoklis ir nopietns un, iespējams, nāksies veikt ķeizargriezieni. Vakarpusē tik krass sirdstoņu kritums vairs netika novērots.

17.09.2012. ārste-rezidente klausījās bērna sirdstoņus, kad tie apklusā un sirdsdarbību pēc vairāku minūšu meklēšanas viņai tā arī neizdevās saklausīt. Tomēr, neveicot atkārtotas pārbaudes, iesniedzējai izsniedza mātes pasi un lika doties mājās. Viņa paziņoja, ka izraksts no slimnīcas (kas apliecinātu noteikto diagnozi un atrašanos slimnīcā) būs tieši pēc nedēļas, atteica to izsniegt uzreiz. Tāpat teica, ka ātrā palīdzība jāsauc vien tad, kad sāksies stipras, regulāras sāpes – dzemdības. Iesniedzēja devās mājās un ievēroja noteikto gultas režīmu.

21.09.2012. iesniedzēja apmeklēja ārsti klausījās bērna sirdspukstus un atzina, ka tie ir normāli. Viņa atzina, ka pie asiņainiem izdalījumiem būtu jāguļ slimnīcā, nevis mājās, kur būtu iespējama pastāvīga novērošana.

02.10.2012. iesniedzēja vairs nejuta bērna kustības. 03.10.2012. viņa devās uz Rīgas Dzemdību namu, kur tika apstiprināts, ka mazulim vairs nav sirdsdarbības. 04.10.2012. iesniedzēja dzemdēja nedzīvu bērnu.

Laikā, kamēr iesniedzēja atradās VSIA „Paula Stradiņa KUS”, viņai netika veiktas nekādas analīzes. Fakti par problēmām ar sirdstoņu klausīšanos netika pievienoti ierakstam mātes pasē. Tādējādi iesniedzēja uzskata, ka medicīnu rīcība ir bijusi tieši nolaidīga un noziedzīga.

Vairāki mediķi, kurus iesniedzēja apmeklēja pēc nedzīvā bērna piedzimšanas apgalvoja, ka VSIA „Paula Stradiņa KUS” viņas veselības stāvokli nebija pietiekami izvērtējusi, bet priekšlaicīgas dzemdības bērnu varēja glābt.

14.12.2012. iesniedzēja vērsās Veselības inspekcijā (turpmāk – Inspekcija), lūdzot izvērtēt viņas veselības aprūpes kvalitāti VSIA „Paula Stradiņa KUS” laika periodā no 14.09.2012. līdz 17.09.2012. sakarā ar grūtniecības pārtraukšanās draudiem 33/34 grūtniecības nedēļās.

Inspekcija izskatīja iesniegumu un veica iesniedzējas medicīniskās dokumentācijas analīzi, kā rezultātā 14.03.2013. Inspekcija sniedza atzinumu Nr. „Par veselības aprūpi”. Inspekcija 15.03.2013. Lēmumā Nr. (turpmāk – Lēmums) konstatēja, ka, „pirms izrakstīšanas no nodaļas 17.09.2012., tālākai ambulatorai aprūpei nav nodrošināta:

5.1. sertificētas ārstniecības personas vai nodaļas vadītājas apskate ar vispusīgu anamnēzes un objektīvā stāvokļa izvērtējumu (t.sk. USG dinamikā, lai iegūtu objektīvus datus) un augļa stāvokļa izvērtējumu (KTG pieraksts, lai iegūtu objektīvus datus),

5.2. kā arī nav izsniegts izraksts ar stacionārā veiktajiem izmeklējumu rezultātiem un konkrētām rekomendācijām, kas nepieciešams turpmākai pēctecīgai grūtnieces aprūpei;

5.3. 14.09.2012. pie iestāšanās noteiktā diagnoze: Metrorrhagia, kuru neaplicina objektīvā atrade, nav izvērtēta arī pie izrakstīšanās 17.09.2012., bet

dzemdību vēstures titullapā galīgajā diagnozē, ierakstā 17.09.2012. pulkst.12.10 un izrakstā nosvītota”.

Pēc šīs konstatācijas Inspekcija secināja, ka iepriekš minētais ir veselības aprūpes un Ārstniecības likuma 37.panta pirmās daļas pārkāpumu, ko pieļāvusi sertificēts ginekologs, dzemdību speciālists.

Vienlaikus Inspekcija atzina, ka šis veselības aprūpes pārkāpums nav saistāms ar 03.10.2012. konstatēto augļa bojāeju antenatāli.

[2] Iesniedzēja, vēloties, lai tiktu izvērtēta viņai sniegtā veselības aprūpe, ir atbilstoši rīkojusies, vērsoties ar iesniegumu Inspekcijā. Saskaņā ar Ārstniecības likuma 10.pantu veselības aprūpes profesionālo un darbības ekspertīzes kvalitāti ārstniecības iestādēs kontrolē tieši Inspekcija, kas ir veselības ministra pakļautībā esoša tiešās pārvaldes iestāde. Inspekcijas darbības mērķis ir īstenot valsts pārvaldes funkcijas veselības nozares uzraudzībā un kontrolē, lai nodrošinātu minēto jomu regulējošo normatīvo aktu prasību ievērošanu un izpildi.

Atbilstoši Ministru kabineta noteikumu Nr.76 „Veselības inspekcijas nolikums” (turpmāk – Nolikums) 3.1.apakšpunktam viena no inspekcijas funkcijām ir uzraudzīt un kontrolēt veselības aprūpes profesionālo kvalitāti ārstniecības iestādēs. Lai izpildītu šo funkciju Inspekcija veic ekspertīzes un sniedz atzinumus par veselības aprūpes kvalitāti ārstniecības iestādē un atbilstoši kompetencei izskata fizisko personu sūdzības, iesniegumus un priekšlikumus (Nolikuma 4.1.un 4.3. apakšpunkts). Šajā gadījumā Inspekcija ir sniegusi atzinumu, pēc tā pieņemot Lēmumu, ko atbilstoši Nolikuma 11.punktam, kurā noteikts, ka „Inspekcijas amatpersonu lēmumus un faktisko rīcību var apstrīdēt, iesniedzot attiecīgu iesniegumu inspekcijas vadītājam. Inspekcijas vadītāja lēmumu var pārsūdzēt tiesā”. Arī Inspekcijas pieņemtajā Lēmumā ir norādīts, ka šo Lēmumu, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 70.panta pirmo un otro daļu un 79.pantu, var apstrīdēt Inspekcijas vadītājam viena mēneša laikā no tā spēkā stāšanās dienas. Šajā gadījumā apstrīdēšanas laiks bija līdz 22.04.2013.

Nebūdamā apmierināta ar to, ka Lēmumā nav konstatēta saikne starp veselības aprūpes pārkāpumu un bērna nāves cēloni, iesniedzēja ir vērsusies ar vairākiem iesniegumiem Inspekcijā. Lai gan iesniegumos, kuri Inspekcijas vadītājam ir adresēti laikā līdz 22.04.2013., vēlme apstrīdēt šo Lēmumu nav pausta tieši un skaidri, no daudzajiem uzdotajiem jautājumiem saistībā ar Lēmumā konstatēto ir secināms, ka pēc būtības iesniedzēja ir vēlējusies izmantot Lēmumā norādīto apstrīdēšanas kārtību, jo nepiekrīt, ka bērna nāve nav viņai sniegtās veselības aprūpes rezultāts. Vienlaikus no Inspekcijas sniegtajām atbildēm un vēlāk tiesībsargam nosūtītās 08.04.2014. vēstules izriet, ka Inspekcija iesniedzējas iesniegumus nav traktējusi kā Lēmuma apstrīdēšanu.

Jāuzsver, ka par nozīmīgu faktoru, vērtējot privātpersonas iesniegumu, ir uzskatāms no privātpersonas tiesību ievērošanas principa atvasinātais „saprātīgā pieteicēja princips”. Saskaņā ar šo principu nav pieļaujama formāla iestādes attieksme, apsverot jautājumu par iesniedzēja veikto procesuālo darbību atbilstību likuma prasībām, jo administratīvais process savā būtībā ir vērstis tieši uz personas tiesību un tiesisko interešu aizstāvību. Proti, iestādē notiekošā administratīvā procesa dalībniekiem izvirzāmās prasības ir samērojamas arī ar to juridiskās kvalifikācijas līmeni un spējām – valstij (atbildētāju pārstāvošajām institūcijām) ir izvirzītas stingras prasības attiecībā uz likuma normu izpildi, bet pieteicējam – fiziskajai personai likumā pieļaujamo iespēju robežās ir jāpiemēro indivīda intereses aizsargājoši līdzekļi, neliedzot pieeju apstrīdēšanai un vēlāk tiesai. Tādējādi apstākļi, ka iesniedzēja nav

tieši norādījusi, ka tā apstrīd administratīvo aktu, nevar būt par pamatu apstrīdēšanas iesnieguma atzīšanai par neiesniegtu, tā kā no sūdzības teksta ir objektīvi saprotama iesniedzējas vēlme administratīvo aktu apstrīdēt.¹

[3] Iesniegumam tiesībsargam iesniedzēja cita starpā ir pievienojusi kopiju no Inspekcijas Lēmuma, kā arī kopijas no sarakstes, kas viņai bija veidojusies ar Inspekciju pēc Lēmuma pieņemšanas: divus 28.03.2013. iesniegumus, kā arī divus 15.04.2013. iesniegumus, uz kuriem Inspekcija sniedza vienotu atbildi 18.04.2013.; divus 24.05.2013. iesniegumus, uz kuriem Inspekcija sniegusi vienotu atbildi 25.06.2013.; kā arī 24.09.2013. un 25.10.2013. iesniegumus, uz kuriem atbildes sniegtas attiecīgi 01.10.2013. un 05.11.2013. Ņemot vērā, ka iesniedzēja Inspekcijai vairākkārt uzdod vienus un tos pašus jautājumus, pārbaudes lietā tiks vērtēts, vai Inspekcijas sniegtās atbildes ir uzskatāmas par atbildēm, kas atbilstoši Iesniegumu likuma 5.panta trešajai daļai ir sniegtas pēc būtības.

Vērtējot Inspekcijas 18.04.2013., 25.06.2013., 01.10.2013. un 05.11.2013. iesniedzējai sniegtās atbildes, tika konstatēts sekojošais.

Inspekcija 18.04.2013. atbildē, kas ir atbilde uz 4 iesniedzējas iesniegumiem, atbild uz 10 jautājumiem. Atbildot uz pirmo jautājumu par to, vai nav veikta placentas histoloģiskā izmeklēšana, šajā vēstulē Inspekcija norāda, ka nosūtījumu uz placentas histoloģisko izmeklēšanu un tās slēdzienu Inspekcija ir saņēmusi tikai 19.03.2013. (pēc Lēmuma sniegšanas). Lēmumā savukārt ir norādīts, ka placentas histoloģiskā izmeklēšana nav veikta, tātad šis slēdziens Lēmumā nav vērtēts, lai gan tajā paustie rezultāti varētu būt būtiski, izvērtējot sniegto veselības aprūpi.

No 7.un 8.jautājuma šajā pašā atbildes vēstulē redzams, ka iesniedzēja pēc būtības ir vēlējusies noskaidrot, kas saņem ārstu (šajā gadījumā – patologa) sniegto analīžu rezultātus – ģimenes ārsts vai ārsts, kas izsniedzis nosūtījumu, un kur par šo izmeklējumu rezultātiem ir iespēja uzzināt pacientam. Diemžēl no Inspekcijas sniegtajām atbildēm skaidrība nerodas. Rodas priekšstats, ka ikvienu analīžu rezultātu pacientam ir jāuzzina tieši no analīžu veicēja un ka pie ģimenes ārsta vai ārsta, kas sniedzis nosūtījumi, šie rezultāti nenonāk.

Sniedzot atbildi uz 10.jautājumu, Inspekcija gan citē atbilstošas tiesību normas, tomēr neskaidro tās konkrētās situācijas ietvaros, proti, netiek vērtēts statuss – kura rezidentūras gada rezidente viņa ir un kāda ir viņas atbildība, sniedzot veselības aprūpi pacientiem.

Pēc šo atbilžu saņemšanas iesniedzēja 24.05.2013. vēršas ar diviem iesniegumiem pie Inspekcijas vadītāja un Inspekcijas Veselības aprūpes kvalitātes kontroles vadītājas, uz kuriem Inspekcijas sniedz vienotu atbildi 25.06.2013.

Vienā no 24.05.2013. iesniegumiem iesniedzēja pauž neapmierinātību ar Inspekcijas 18.04.2013. vēstulē sniegto atbildi uz 8.jautājumu, skaidrojot, ka 2012.gada novembra beigās bija vērsusies VSIA „Bērnu klīniskā universitātes slimnīca” Patoloģijas nodaļā pie (tātad personīgi, nevis telefoniski, kā to norāda Inspekcija), tomēr nav saņēmusi ārsta 29.10.2012. slēdzienu, kas ir minēts Lēmumā. Iesniedzēja pat nav informēta, ka šāds slēdziens eksistē. Atbildot uz šo situācijas aprakstu, Inspekcija atkārtoti citē Ministru kabineta 04.04.2006. noteikumu Nr.265 „Medicīnisko dokumentu lietvedības kārtība”

¹ Sk., piemēram, Senāta 2006.gada 27.septembra lēmumu lietā Nr.SKA-554/2006, 2007.gada 5.janvāra lēmumu lietā Nr.SKA-77/2007 un 2009.gada 5.jūnija lēmumu lietā Nr. SKA-538/2009.

19.punktu, uzsverot, ka ar ziņām, kas par pacientu iekļautas medicīniskajos ierakstos un tiek glabātas ārstniecības iestādē, viņa var iepazīties, apmeklējot ārstējošo ārstu. Tomēr Pacientu tiesību likuma 4.panta ceturtnā daļā ir noteikts, ka „pacientam ir tiesības saņemt informāciju par ārstniecību arī no citām viņa ārstniecībā iesaistītām ārstniecības personām atbilstoši to kompetencei”. Un, kā tas ir paredzēts šī paša panta septītajā daļā, „pacientam informāciju var nesniegt tikai tādā gadījumā, ja ārsta rīcībā ir ziņas vai fakti, ka informācijas saņemšana būtiski apdraud pacienta vai citu personu dzīvību vai veselību”. Arī tā paša likuma 9.panta, kas tieši attiecas uz tiesības iepazīties ar medicīniskajiem dokumentiem, pirmajā daļā ir paredzēts, ka „pacientam ir tiesības iepazīties ar saviem medicīniskajiem dokumentiem. Viņam ir tiesības pieprasīt un saņemt izrakstus, norakstus un kopijas atbilstoši ārstniecības iestādē apstiprinātajam cenrādī, izņemot Fizisko personu datu aizsardzības likumā noteikto. Izrakstus, norakstus un kopijas pacients saņem triju darbdienu laikā no attiecīgā pieprasījuma iesniegšanas dienas”. Šajā likumā nav norāde, ka vienīgi ārstējošais ārsts būtu tiesīgs informēt par izmeklējumu rezultātiem.

Arī otrs iesniedzējas 24.05.2013. iesniegums ietver vairākus jautājumus, kas Inspekcijai ir uzdoti jau iepriekšējos iesniegumos, bet uz kuriem iesniedzēja nav saņēmusi atbildi pēc būtības. Iesniedzēja norāda uz to, ka Inspekcija ir izdarījusi kategorisku secinājumu, ka Lēmumā konstatētais veselības aprūpes pārkāpums nav saistāms ar 03.10.2012. konstatēto augļa bojāeju antenatāli, vienlaikus tik kategoriskam secinājumam iesniedzēja nesaredz pamatojumu, ņemot vērā, ka konstatētie pārkāpumi liedza nodrošināt kvalitatīvu pēctecīgo grūtnieces aprūpi. Inspekcija secina, ka „par priekšlaicīgiem antenatāliem augļa asfiksijas iemesliem pārliecinoši izteikties nav iespējams” (Lēmuma VI daļa).

Pēdējie divi Tiesībsarga biroja rīcībā esošie iesniedzējas iesniegumi Inspekcijai (datēti ar 24.09.2013. un 25.10.2013.), uz kuriem Inspekcija sniegusi atbildi attiecīgi 01.10.2013. un 05.11.2013. attiecas uz administratīvās pārkāpuma lietvedību pret ārsti

Iesniedzēja vēlas uzzināt ārstei piemēroto sodu, tomēr, tā kā iesniedzēja nav persona, kas piedalās administratīvajā pārkāpuma lietā, viņai šāda informācija tiek atteikta. Vienlaikus iesniedzējai netiek skaidrotas viņas tiesības iestāties šajā administratīvā pārkāpuma lietā kā cietušajai.

[4] Viens no administratīvā procesa pamatprincipiem ir privātpersonas tiesību ievērošanas princips. Tā iedīgļi meklējami publiskajā pārvaldē piemērojamajā principā *in dubio pro civis* (šaubas par labu cilvēkam), kas nozīmē, ka iestādei, lemjot par privātpersonai nelabvēlīga administratīvā akta izdošanu, pamatotu šaubu gadījumā tās jātulko par labu indivīdam. Iestādes pienākums ir izskatīt lietu tā, lai iespējamās šaubas tiktu pēc iespējas novērstas, kas savukārt nozīmē, ka iestādei parasti jāuzņemas lielākā nasta apstākļu noskaidrošanā.²

Privātpersonas tiesību ievērošanas princips ir arī procesuāls princips. Tādējādi šis princips ietver ne tikai pienākumu konkrētās publiski tiesiskās attiecībās esošās šaubas tulkot par labu privātpersonai, bet arī formulē administratīvā procesa pamatfunkciju – uzliet pienākumu iestādei administratīvā procesa ietvaros pēc iespējas nodrošināt un veicināt privātpersonas tiesību un tiesisko interešu ievērošanu.³ Konkrētajā gadījumā tas nozīmē, ka arī šaubas par to, vai personas iesniegums ir vai

² Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Sagatavojis autoru kolektīvs Dr.iur.J.Briedes zinātniskajā redakcijā, Tiesu nama aģentūra, 2013, 121.-125.lpp.

³ Turpat.

nav uzskatāms par administratīvā akta apstrīdēšanu, ir tulkojamas par labu indivīdam, proti, šaubu gadījumā iesniegums drīzāk uzskatāms par apstrīdēšanu, ņemot vērā, ka tieši administratīvā akta apstrīdēšana ir administratīvā procesa stadija, kas ļauj privātpersonai izmantot savu tiesību aizsardzības iespēju.

Savukārt, atbilstoši Iesniegumu likuma 5.panta trešajai daļai valsts institūcijām ir jāpieņem iesniegumi, sūdzības un priekšlikumi un savas kompetences ietvaros un šajā likumā noteiktajos termiņos tie jāizskata un jādod iesniedzējam atbilde pēc būtības. Saskaņā ar Iesniegumu likuma 5.panta pirmo daļu iesniegumu iestāde izskata, vadoties pēc tā satura. Tādējādi, atbildei pēc būtības ir jāietver tāda veida saturs, kas tieši un nepastarpināti atbild personai uz iesniegumā izvirzītajiem prasījumiem. Vienlaikus jāatzīmē, ka gadījumā, ja atbilde pēc formas vai satura neatbilst tam, ko cer saņemt iesnieguma iesniedzējs, tas pats par sevi nav uzskatāms par atbildes nesniegšanu pēc būtības, ja vien iestāde ir sniegusi motivētu atbildi uz iesniegumā tieši izvirzītajiem prasījumiem.

Tiesībsargs akcentē, ka tiesības saņemt atbildi pēc būtības ir būtiska labas pārvaldības principa, kas ir tieši nostiprināts Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta piektajā daļā, sastāvdaļa. Labas pārvaldības princips cita starpā prasa pretimnākošu valsts vai pašvaldības iestādes attieksmi pret privātpersonu. Tas nozīmē, ka atbilde tiek sniegta, vadoties pēc iesnieguma satura un, paturot prātā, ka valsts pārvalde kalpo iedzīvotājiem.

Ņemot vērā iepriekš rakstīto, secināms sekojošais. Pirmkārt, Inspekcija iesniedzējas 28.03.2013. iesniegumus, kā arī 15.04.2013. iesniegumus nav uzskatījusi par Lēmuma apstrīdēšanu, lai gan tie iesniegti mēneša laikā no Lēmuma spēkā stāšanās dienas, ir adresēti Inspekcijas vadītājam un no to satura ir secināms, ka iesniedzēja apstrīd Lēmumā paustos apgalvojumus. Tiesībsarga ieskatā arī gadījumos, kad persona savu vēlmi apstrīdēt administratīvo aktu nav paudusi tieši, iestādei ir jāvērtē iesniegums un tā būtība kopumā. Šajā gadījumā minētie iesniegumi ir uzskatāmi par apstrīdēšanas iesniegumiem, jo 28.03.2013. iesniegumā iesniedzēja lūdz atzīt par nepierādītu apgalvojumu, ka Lēmumā konstatētais veselības aprūpes pārkāpums nav saistāms ar 03.10.2012. konstatēto augļa bojāeju antenatāli, tāpat gan 28.03.2013., gan 15.04.2013. iesniegumos iesniedzēja norāda uz vairākām kļūdām Lēmumā.

Otrkārt, atsevišķas Inspekcijas iesniedzējai sniegtās atbildes nav vērtējamas kā atbildes pēc būtības. Gadījumi, kad Inspekcija uz iesniedzējas jautājumiem atbild vienīgi ar tiesību normu citātiem, nav uzskatāmi par atbildes sniegšanu pēc būtības, kas ir uzskatāms par labas pārvaldības principa pārkāpumu, jo tādējādi netiek vērtēta konkrētā situācija un atbilde ne vienmēr ir iesniedzējam skaidra.

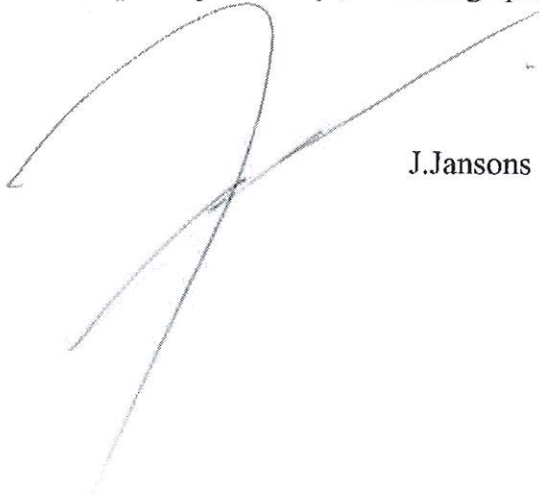
Izvērtējot pārbaudes lietā konstatēto, pārbaudes lietā tiek secināts, ka **Veselības inspekcija, neievērojot privātpersonas tiesību ievērošanas principu, kā arī nesniedzot atbildes pēc būtības, ir pārkāpusi labas pārvaldības principu.** Tādējādi, pamatojoties uz Tiesībsarga likuma 25.panta trešo daļu, kurā ir noteikts, ka „tiesībsarga atzinumā var ietvert ieteikumu konstatētā pārkāpuma novēršanai, kā arī, ja tas nepieciešams, citus ieteikumus”, aicinu Veselības inspekciju:

- 1) turpmāk par apstrīdēšanas iesniegumiem uzskatīt arī iesniegumus, kuros persona nav tieši norādījusi uz konkrētā administratīvā akta apstrīdēšanu, bet tas izriet no iesniegumu satura, adresāta (adresēts iestādes vadītājam), kā arī iesniegums ir iesniegts administratīvā akta apstrīdēšanas termiņā;

- 2) atbildot uz iesniedzēju jautājumiem, neaprobežoties ar tiesību normu citēšanu, bet sniegt skaidrojumu atbilstoši konkrētajai situācijai un jautājumam, tādējādi sniedzot atbildi pēc būtības, kas ir viena no labas pārvaldības principa sastāvdaļām.

Pamatojoties uz Tiesībsarga likuma 25.panta pirmo daļu, tiesībsargs pabeidz šo pārbaudes lietu.

Tiesībsargs

J.Jansons

E.Birģele 67686768
elina.birģele@tiesibsargs.lv